ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 334 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.— Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΚΑΡΑΤΟΜΗΣΙΣ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΑΙΣ.

Πετράλδος.

ΠΑΤΡΑΙ, 14 Αὐγούστου 1882.

Εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῆς λαιμητόμου ἔλαβον καὶ αἱ Πάτραι τὸ μέρος των· ἂν θέλετε μάλιστα, πρωτεῦον μέρος, ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς τοῦ κακούργου ὃν ἐξένιζε τὸ ἡμέτερον Ῥίον. Σπανίως εἶχεν ἀντηχήσει τόσον πολὺ τὸ ὄνομα ἐγκληματίου, ὡς τὸ τοῦ **Πετράλδου ἢ Πετιμεζᾶ**. Ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ φρικτά του ἐγκλήματα τὸν κατέστησαν ἀπαισίως περίδοξον. Μετὰ τὴν Σύρον αἱ Πάτραι, μετὰ τὸν Μελιδόνην ἡ ὑπηρέτρια τοῦ Ἄγγλου Προξένου. Ἦτον ἐπιδεικτικὸς ἐγκληματίας. Εἰς τὰς φυλακὰς ὡμολόγει ὁ ἴδιος ὅτι ἡ φύσις τὸν ἔπλασε διὰ νὰ κακουργῇ. Μετὰ πόσης ἀπληστίας θὰ συνέλεγον τοὺς λόγους του οἱ νεώτεροι ποινικολόγοι, οἵτινες παραδέχονται ὅτι καὶ ὁ κακοῦργος γεννᾶται, ὅπως γεννῶνται τὰ μεγάλα μουσικὰ πνεύματα. Ἡ θεωρία αὕτη, ἥτις βεβαίως εἶναι ἐξαγόμενον παρατηρήσεων, καταστρέφει τὴν αἰτιολογικὴν βάσιν τῆς ποινῆς· φέρει εἰς φῶς τὸ ἔγκλημα ὡς δρῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ῥίπτει εἰς τὴν σκιὰν τὸν ἐγκληματίαν, ὡς ὂν ἑτεροκίνητον. Εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον ὁ Πετράλδος—τὸν ἐνθυμεῖσθε—ἔπαιξε καὶ αὐτὸς τὸ ρόλο τοῦ Γκιτώ. Τί Ἕλληνες! τί μικρομεγάλοι! Καὶ εἰς τὰ ἐγκλήματα παρῳδοῦμεθα. Ὁ Πετράλδος ὑπεκρίθη τὸν τρελλόν· ἡ ἰατρικὴ τῆς πόλεως τὸν ἀπέδειξε γνωστικὸν, καὶ ὡς γνωστικὸς κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ὁ Πετράλδος ὅτι δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν κακούργων, ἀπόδειξις ὄχι μόνον ἡ κατασκευὴ τοῦ κρανίου του καὶ τὸ ἐξωγκωμένον μεσόφρυον, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνική του κατάστασις, τελειοφοίτου, ὡς γνωστὸν, τοῦ γυμνασίου. Ὅτι δὲ ἡ φύσις του ἦτο κακοῦργος, ἀπόδειξις ὅτι ἐξέφρασεν ἐπιθυμίαν νὰ δηλητηριάσῃ τὴν Κεντρικὴν δεξαμενὴν, διὰ νὰ πάθῃ ὅλη ἡ πόλις. Καὶ τί τὸν ὤθει εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὴν τοῦ ἐγκλήματος; Φιλοδοξία τοῦ αἵματος. Ἐπόθει, μᾶς ἔλεγεν ἐν τῇ φυλακῇ, νὰ μιμηθῇ τοὺς ἥρωας μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ νεαρὸς μαθητὴς ἀκριβῶς εἰπεῖν κατέτρωγε. Ἡ συναναστροφή του δὲν ἦτο χυδαία. Ἀφ' ἧς ἠκούσθη ὅτι ἔρχεται ἡ λαιμητόμος νὰ τὸν ξ μπερδέψῃ, πλῆθος συνέρρεεν εἰς τὰς φυλακὰς περιεργαζόμενον αὐτὸν ὡς περίεργον τέρας—καὶ τοιοῦτος πράγματι ἦτο. Πολλοὶ ἀπεπειρῶντο νὰ τοῦ ἀποσπάσουν ἐκ τῶν χειλέων του λόγον τινὰ ἢ ὁμολογίαν περὶ τοῦ ἐγκλήματος· ἀλλ' ὁ Πετράλδος ἤρνεῖτο τὰ πάντα, καὶ πιθηκίζων τὸν Γκιτὼ, κατηγόρει τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πολιτείαν διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἀδίκημα!! Ἕνα βάρος εἶχεν εἰς τὴν ψυχήν του: τὴν δῆθεν αὐτοβιογραφίαν ἣν τοῦ *ἐσκάρωσεν* ὁ «*Ἀριστοφάνης*» τῆς πόλεώς σας. Τοῦ ἔγινε πλέον αὐτὸ *μεράκι*· καὶ μὴ ἐρωτώμενος περὶ αὐτῆς, διέψευδε κατηγορηματικώτατα ὅλα τὰ περὶ αὐτοῦ δημοσιευθέντα.

Νὰ ἐβλέπατε τὴν εὐθυμίαν του! Νὰ ἠκούατε τὰς εὐφυολογίας του! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀκόμα ὄρεξιν, καὶ ἔκρυπτεν ἐν ἑαυτῷ κεφάλαια διὰ χίλια ἄλλα ἐγκλήματα!

Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς λαιμητόμου, ὁ Εἰσαγγελεὺς τὸν Ἐφετῶν μετέβη εἰς τὰς φυλακὰς ἵνα δυνηθῇ νὰ καταπείσῃ τὸν Πετράλδον νὰ τῷ ἐκμυστηρευθῇ τι περὶ τῆς ἄλλης ἀποδιδομένης αὐτῷ κατηγορίας, τοῦ διαμελισμοῦ δηλαδὴ τοῦ Μελιδόνη ἐν Σύρᾳ. Κατ' οὐδένα ὅμως τρόπον ἠδυνήθη νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ σπουδαίαν τινὰ κατάθεσιν.

Ἐπὶ τέλους ὁ Εἰσαγγελεὺς προέβη νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι ἐὰν ἐμαρτύρει τι περὶ τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, θὰ τοῦ ἐχαρίζετο ἡ ζωή.

Ἀλλ' ὁ Πετράλδος μετὰ εἰρωνικοῦ μειδιάματος τοῦ ἀπήντησε:

— Τέτοια πράγματα δὲν περιμένω ἐγὼ πλέον.

Τὸ κατόρθωμα τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἦτο πολὺ πλατωνικὸν ἢ μᾶλλον ἐκκλησιαστικόν. Ἔπεισε τὸν Πετράλδον

νὰ δεχθῇ πνευματικὸν, διότι μεταξὺ ἄλλων ὁ κατάδικος δὲν ἦτο παρὰ πολὺ θεοφοβούμενος. Τὸν πνευματικὸν τὸν ὑπεδέχθη πολὺ φιλοφρόνως, τὴν χεῖρά του ὅμως δὲν τὴν ἠσπάσθη. Εἰς αὐτὸν ἐξεμυστηρεύθη πολλὰ, καὶ, καθ' ἃ ἔμαθον, τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἀφῆκεν εἰς τὸν ὑπουπλοίαρχον τοῦ *Ναυπλίου* μακρὰν ἐπιστολὴν περὶ τῶν κατ' αὐτόν. Ἂν δυνηθῶ, ὅπερ ὅμως δὲν ἐλπίζω πολὺ, θὰ σᾶς ἀποστείλω ὅ,τι συλλέξω ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ πνευματικοῦ, ἂν δειλιᾷ διὰ τὸν ἐπικείμενον θάνατόν του, ἀπήντησε:

— Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἤρχισα κἄπως νὰ ταράσσωμαι, ἀλλά . . .

Καὶ εἰς τὸ *ἀλλὰ* μετὰ πείσματος διέκοψε τὴν ὁμιλίαν καὶ παρεκάλεσε τὸν πνευματικὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον.

Τὴν νύκτα τὴν διῆλθεν ἄϋπνος, ἀποκρούσας ὅλα τὰ προσενεχθέντα αὐτῷ φαγητὰ, πλὴν ποτηρίου οἴνου.

Ὅτε δὲ εἶδε τὸν ἀποσπασματάρχην ὅστις ἐπρόκειτο νὰ τὸν παραλάβῃ, ἐταράχθη καὶ τὸν ἠρώτησε μετὰ τρόμου:

— Τί τρέχει ;

— Θὰ σὲ πάμε σ'τὴ Σύρα νὰ καταθέσῃς διὰ τὸ κακούργημα τοῦ συνεταίρου κουρέως.

— Ἀ !

Καὶ ἐφαιδρύνθη ἀμέσως ἡ φυσιογνωμία του.

Ταῦτα μέχρι τῆς 2ας ὥρ. μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὕστερον ἤρχισαν αἱ προπαρασκευαί. Ἡ λαιμητόμος ἐστήθη ἀκριβῶς τὴν 2 1)2 ὥρ. π. μ. Ἡ ἐκτέλεσις εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν· ἀλλ' αἱ Πάτραι ὅλαι ἐκοιμήθησαν βεβαίως μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Πετράλδου· κύριος οἶδε ἄνωθεν πόσων κλινῶν ἐφέρετο εἰς διαφόρους στάσεις τὸ ὄραμά του· τὸ θαῦμα τοῦ «πανταχοῦ παρών» ἐτελεῖτο διὰ λογαριασμόν του. Πόσα λευκὰ βρέφη θὰ ἐτρόμαξαν, πόσαι παρθένοι θὰ ἐτινάχθησαν καὶ πόσα ζεύγη θὰ συνεκρούσθησαν ἐπὶ τῇ θέᾳ καθ' ὕπνους τοῦ λιγνοῦ, τοῦ ζηροῦ, τοῦ μαυριδεροῦ Πετράλδου. Βεβαίως δὲν ἠδύναντο νὰ κοιμηθῶσιν οἱ Πατρινοί, ὄχι ἀπὸ ζέστην, ἀλλὰ ἀπὸ Πετράλδον. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς 4ης πρωϊνῆς, πολῖται διάφοροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, συνέρρεον εἰς τὸν περὶ τὸ πρώην Σκοπευτήριον περίβολον, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου καὶ—ὦ τῆς συμπτώσεως ! — παρὰ τὸν ἐξοχικὸν οἶκον τοῦ ὁμωνύμου τοῦ κακούργου Βουλευτοῦ ἐκ Καλαβρύτων. Ὅσοι δὲν ἐχώρουν ἐντὸς τοῦ ὡρισμένου περιβόλου, ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐσκάλονον ἐπὶ τοῦ περιτοιχίσματος, κατελάμβανον τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.

Ὁδηγηθεὶς λίαν φιλοφρόνως ὑπὸ τοῦ παρ' Ἑρέταις Εἰσαγγελέως κ. Μενελάου, ἔστην ἀπέναντι τοῦ ἰκριώματος εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων, ὁπόθεν ἠδυνήθη, νὰ ἀντιληφθῶ καλῶς τῶν πάντων.

Καὶ δὴ ἡ λαιμητόμος ἐστήθη πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ εἰρημένου Νεοῦ ἐντὸς περιτετειχισμένου μέρους· πέριξ αὐτῆς ἐτοποθετήθη ἡ στρατιωτικὴ φρουρὰ, ἐν κύκλῳ ἔχοντι διάμετρον 45 βημάτων, συνισταμένη ἐξ ἑνὸς λόχου πεζῶν, δύο ἐνωμοτιῶν χωροφυλακῆς, ἧς ἡ μία ἔφιππος, πρὸς δὲ καὶ ἑνόπλου ἀποσπάσματος τῆς *Ἀγροέσσης*, σταθμευούσης ἐνταῦθα κατὰ διαταγὴν τοῦ ἡμετέρου συμπολίτου Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν.

Περὶ τὴν φρουρὰν συνωθεῖτο ἀναρίθμητον πλῆθος, ἀναμένον νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος τὸν ἄλλοτε ἀπειλήσαντα γενικὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοηθείσης πυρκαϊᾶς, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐνοχὴν τοῦ τε φόνου καὶ τῆς κλοπῆς.

Ἡ στάσις τοῦ πλήθους ἦτο γαληνία· ἐκαραδόκουν ὅλοι τὸ θέαμα· τίποτε ἀγριωπὸν δὲν διέκρινες ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν. Καὶ ὅμως ἄλλοτε ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν οἱ κατάδικοι συνεκίνουν συμπαθείας· κατὰ τῶν δημίων ἐγεννᾶτο λύσσα· ὑβρίζετο ἡ Πολιτεία· διεσύρετο αὐτὸς ὁ νόμος. Χθὲς, μὲ πιστεύετε ; Ἐὰν ὁ κόσμος ὅλος ἐκεῖνος ἐλαμπροφόρει, θὰ ἐνόμιζες ὅτι παρίστασο εἰς Ἀνάστασιν.

Θροῦς ῥαγδαῖος διέκοψε τὴν σιωπὴν· διὰ μιᾶς ὅλων αἱ στάσεις μετεβλήθησαν· ὅλοι ἠτένιζον πρὸς ἓν σημεῖον· μία δὲ φωνὴ ἐκυκλοφόρει δι' ὅλου τοῦ πλήθους : «Τὸν φέρνουν !» Καὶ ὅμως δὲν τὸν ἔφερνον. Χωρὶς νὰ τοὺς φέρουν, ἤρχοντο οἱ δύο δήμιοι συνοδευόμενοι ὑπὸ πεζῶν καὶ ἐφίππων χωροφυλάκων. Οἱ μόνοι ἐκ τῶν ὑπαλλήλων μετὰ τὸν κύριον ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, οἵτινες ἀξιοῦνται τοιαύτης τιμητικῆς φρουρᾶς ! Τί ὄντα ! εἶναι καὶ αὐτοὶ ὑπάλληλοι ὡς οἱ Εἰρηνοδίκαι καὶ οἱ Πταισματοδίκαι, καὶ ὅμως εἶναι κακοῦργοι ! Τί ὄντα ! λαμβάνουσι καὶ αὐτοὶ ὅρκον, ὡς οἱ πρωθυπουργοὶ καὶ οἱ πρέσβεις. Καὶ ὅμως εἶναι κατάδικοι ! Τί ὄντα ! Εἶναι κατεδικασμένοι καὶ αὐτοὶ εἰς θάνατον, ὡς καὶ ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων θ' ἀποκόψωσι τὴν κεφαλήν. Καὶ ὅμως εἶναι ἡ τιμωρὸς χεὶρ ἐπ' ὀνόματι τοῦ νόμου—αὐτοὶ κακοῦργοι—ἄλλων κακούργων ! Ἀ ! περιλάλητε ἁρμονία τῆς Πολιτείας βεβαίως καὶ οἱ δήμιοι εἶναι μία ἀπὸ τὰς *νότας* σου !

Ἐκ τῶν δημίων ὁ εἷς εἶναι πρώτου ἀναστήματος· ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς οὐσσάρος· τὸ πρόσωπόν του εἶναι κοσκινισμένον ὑπὸ τῆς εὐλογίας, τοῦθ' ὅπερ προστίθησι πολὺ εἰς τὸ ἀπαίσιον τῆς φυσιογνωμίας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος· ἔχει μακρὸν, δασὺ, ἐστρυμμένον καὶ ἀνορθωμένον τὸν μύστακα· φορεῖ φουστανέλλαν, ἄνευ περικνημίδων (σκαλτσᾶς), φοβερὸς τὴν ὄψιν· εἶναι νομίζω Μεσσήνιος καὶ στενὸς φίλος ἑνὸς πολιτευομένου. Ὁ ἄλλος, μετρίου ἀναστήματος, μελαψὸς, φέρων τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν, ἤττων ὅμως τὴν ἀγερωχίαν καὶ τὸ πυρράτημα.

Νέος θροῦς· νέος θόρυβος. Τώρα ἔρχεται. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἦτο ἀληθές· σιδηροδέσμιος ὁ ἥρως τῆς πρωΐας, φρουρούμενος ὑπὸ χωροφυλάκων ἐφίππων καὶ πεζῶν, καὶ ἀποσπάσματος ναυτῶν. Ὁποία μεταβολή ! Ὁ μὲ τόσην ἐλαφρὰν καρδίαν καὶ ἐπίδειξιν ξεμπερδεύων τὰ θύματά του, ὁ σοβαρευόμενος ἐπὶ τοῖς ἀνδραγαθήμασιν αὐτοῦ ἐξῶθεν τῆς Ἀστυνομίας καὶ οἱονεὶ ἐναβρυνόμενος διὰ τὸ πρὸς τιμήν του τότε ἀθροισθὲν πλῆθος, ὁ μετὰ στόμφου ζητῶν νὰ φωτογραφηθῇ ἀφοῦ προηγουμένως καλλωπισθῇ, ὁ κατὰ τὴν δίκην ἱστάμενος ἀτάραχος καὶ μετὰ πρωτοφανοῦς θρασύτητος ζητήσας νὰ ἐμπαίξῃ τὴν Δικαιοσύνην διὰ τῆς προσποιήσεως τοῦ παράφρονος, ἤρχετο νῦν ὠχρὸς, πελιδνὸς, σχεδὸν ἄπνους, ὡσεὶ νεκρός.

Μία αἴσθησις μόνον ἐφαίνετο διαῤῥέουσα δι' ὅλου αὐτοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ· ἡ σπουδή του πρὸς τὸν θάνατον. Ἔκαμε νὰ ἀναβῇ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, ὅπως ἐπισπευσθῇ ἡ καταστροφή. Εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἀπόφασιν, εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν :

— Παῦσε, παῦσε, αὐτὰ εἶναι περιττά !

Καὶ ὅμως καὶ ὡς κατάδικος εἶχε τὸ δικαίωμα· τὸ μέτριόν του ἀνάστημα ἐφαίνετο εὐσταλές· ὁ λεπτὸς αὐτοῦ μύσταξ καὶ ἡ σγουρή του κόμη πολὺ καλῶς διευθετημένα· ἔφερε δὲ τὰ ἐνδύματα τοῦ καταδίκου.

Ὁ γραμματεὺς ἀνέγνω τὴν ἀπόφασιν καὶ ὁ κατάδικος ἦτο ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος. Ὅτε φιλονεικία τις ἠγέρθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δημίων· οἱ τελευταῖοι, ἑλληνικώτεροι, ἐζήτουν νὰ βάλῃ λόγον.

— Κρατῶ μωρὲ, τοῦ λέγει ὁ εἷς· ζήτησε συγχώρησι.

— Τί συγχώρησι ! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πετράλδος.

— Οὔ κακὸ μένε, κρῖμα ποῦ σὲ λέγαν καὶ παλληκαρᾶ !

Ἐπὶ τέλους κάτι τι ἐψιθύρισε, κατὰ τοὺς μὲν εἶπεν ἓν ἄχνὸν «ἡμαρτον!», καὶ κατ' ἄλλους οὔτε οἱ δήμιοι ἤκουσαν τὸ τί εἶπε !

Ἐδέχθη ἀτάραχος τὴν ἐπὶ τῆς σανίδος πρόσδεσίν του καὶ παρέδωκε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν μάχαιραν τοῦ δημίου.

Φωνὴ ἠκούσθη ἐκ μέσου τοῦ πλήθους: **Ἄτιμη βασιλεία !** χαρακτηριστικὴ τοῦ κοινωνικοῦ μας σημείου, καὶ συριγμοὶ ὑπεδέχθησαν τοὺς δημίους. Ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε τὴν ὑποχώρησιν καὶ τὸ πλῆθος ἤρξατο διαλυόμενον περὶ ὥραν 7ην ἀποκομίζον μελαγχολικὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ θεάματος.

Θεατής.

Φτυχιάκος.

ΚΑΛΑΜΑΙ, 12 Αὐγούστου 1882.

Καὶ ἐνθάδε ἐξετελέσθη σήμερον τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν ἡ θανατικὴ ποινὴ τοῦ καταδίκου Κυριάκου Φτυχιάκου, αὐτουργοῦ τοῦ φόνου τοῦ δυστυχοῦς ἰατροῦ Παλαμάρα· ἀφ' ἑσπέρας ἅμα τῇ ἀγκυροβολήσει τῆς ἀτμοημιολίας, ἄπασαι αἱ ἀρχαὶ ἐπελάβοντο τῶν καταλλήλων προπαρασκευῶν μετὰ δραστηριότητος· ἡ δὲ πόλις σύσσωμος καὶ παυστρατιᾷ συνωθεῖτο ἀπὸ τῆς 4 π. μ. ὥρας εἰς τὸν ποταμὸν τῆς πόλεως, ὅπου ἡ λαιμητόμος ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον ἦτο ἑστημένη. Περὶ τὴν 5 πρωϊνὴν ὥραν ἑνωμοτία ἱππέων, μετὰ στρατιωτῶν καὶ ἀστυνομικῶν κλητήρων, συνώδευε τοὺς ἀποβιβασθέντας δημίους ἐφ' ἁμάξης εἰς τὸν τόπον τῆς λαιμητόμου· μετὰ παρέλευσιν δὲ τετάρτου, ἑτέρα ἅμαξα περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἱππέων, στρατιωτῶν, χωροφυλάκων καὶ ἀστυνόμου, βραδέως ἤρχετο κομίζουσα τὸν εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου περιβόητον κατάδικον· ὁ ἐν αὐτῇ θηριώδης κακοῦργος ἀτάραχος καὶ μειδιῶν ἐθεᾶτο τὴν πόλιν καὶ τοὺς γνωρίμους του, ὅτε δὲ διήρχετο ἡ ἅμαξα ἐκ τοῦ τόπου τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος ἀγέρωχος καὶ μετὰ περιφρονητικοῦ βλέμματος παρατηρήσας τὴν θέσιν χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἀνέκραξεν «ἐδῶ τὸν ἐρόνευσα κύριοι !» Εἰς τὸ ἰκρίωμα τῆς λαιμητόμου ἀνέβη δι' ἡρωϊκοῦ ἅλματος, ἔστη μετὰ μεγάλης ἀταραξίας καὶ ἤκουσε τὴν ἀπαγγελθεῖσαν ἀπόφασιν· μετὰ ταῦτα ἀνεφώνησε δι' ἠχηρᾶς φωνῆς, ἀνωφωμένον ἔχων τὸν μύστακα, αὐτολεξεὶ τὰ ἑξῆς : «*Οἱ Λάκωνες δὲν ἀναδέχονται προσβολὰς. Λάκων δὲ καὶ ἐγὼ, νομίζων ὅτι προσεβλήθην, ἐξετέλεσα τὸ καθῆκόν μου, ὡς ἄνθρωπος ὅμως ὁμολογῶ ὅτι ἔπταιξα καὶ σᾶς ζητῶ, συμπολῖται, συγγνώμην.*»

Ὅλην τὴν προετοιμασίαν τῶν δημίων μὲ χαμόγελο παρετήρει καὶ ὅτε ἀκόμη ἡ κεφαλή του ἐτέθη εἰς τὸν φραγμὸν τοῦ σιδήρου τῆς λαιμητόμου, ἡ φαιδρότης τοῦ προσώπου του δὲν μετέβαλε χροιάν.

Ἡ κοινωνία ἀπαξάπασα ἠσθάνθη ἀντεκδίκησιν καὶ ἐκ στόματος πάντων ἠκούετο ἓν καὶ μόνον «θ' ἀποκεφαλισθῇ;» Τοιαῦτα ἀληθῶς τέρατα πρέπει νὰ ἐκλείψουν ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν.

Τὸ γυναικεῖον φῦλον ἦτο εἰς ἐπιστράτευσιν ἀπὸ τῆς 2 τοῦ μεσονυκτίου ὥρας· εἰς τὸν τόπον δὲ τῆς ἐκτελέσεως παρευρέθησαν γυναῖκες πλειότεραι τῶν ἀνδρῶν. Ἰδοὺ ἡ εὐαισθησία τοῦ ἐν Καλάμαις γυναικείου φύλου! Μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ἐκ Λακωνίας ἔχουσα τὴν καταγωγὴν, ἔλεγε πρὸς ἄλλην: *Τσαὶ δὲν κάνει καλὰ ὁ τσύφος Τρικούπης ποῦ ἔβαλε τοὺς μαγάτες μπροστά : γιὰ ξεμπέρδεμα.*

Παρών.

ΜΕΡΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας :

— Νὰ πράσῃ ὅλους τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον.

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Νέγρη :

— Νὰ πράσῃ ὅλας τὰς Ἀθηναίας ἀπὸ τὸ περὶ προτάσεων γάμου δελτίον του.

—

Τὸ ἰδεῶδες τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Παναγίας τῆς Τήνου: Νὰ τρελλαθοῦν ὅλοι οἱ χριστιανοί.

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Δεληγιάννη :

— Νὰ πολιτεύωνται καὶ αἱ γυναῖκες, ἴσως αὐξήσῃ τὸ κόμμα του.

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Κουμουνδούρου :

— Νὰ γίνωμεν ὅλοι Βελένζηδες γιὰ νὰ τὸν ἔχουμε πάντα πρωθυπουργό.

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Ἀντωνιάδου :

— Νὰ πάθῃ λυσεντερίαν ἡ Μοῦσά του !

—

Τὸ ἰδεῶδες τῆς κυρίας Ῥοζοῦς :

— Νὰ εἴχε γένεια διὰ νὰ ἐκτεθῇ Βουλευτής !

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Ῥοΐδου:

— Ν' ἀξιωθῇ νὰ φιλήσῃ τὸν κ. Μελετόπουλον ὑφιστάμενόν του.

—

Τὸ ἰδεῶδες λογίου νέου:

— Νὰ γίνῃ λογιώτατος.

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ Νέγρη εἰς τὰς πλατωνικάς του στιγμάς:

— Νὰ αἰσθάνεται κενὸν ἐντὸς τοῦ κορσέ.

—

Τὸ ἰδεῶδες τῆς Αθηναϊκῆς Λέσχης:

— Νὰ φάγῃ τὸν Νέγρη !

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ Δαμαλᾶ:

— Νὰ *συλλάβῃ* ἐπ' αὐτοφώρῳ τοὺς ἀγγέλους ποῖον γένος ἔχουν!

—

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ Βασιλέως:

— Νὰ μπορῇ νὰ λείπῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅταν ἀκόμα εἶναι παρών.

Μισάνθρωπος

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

—

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Κοσσονάκος τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον· καὶ εἶδεν ὅτι καλόν· ἀλλ' ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* παρεπονήθη καὶ εἶδεν ὅτι οὐ καλόν, διότι κατεπάτει τὰ οἰκόπεδά της καὶ ἐδημοσίευεν εἰδήσεις, δικαιωματικῶς ἀνηκούσας εἰς αὐτήν. Ὁ Κοσσονάκος δὲν *ἐγαμπέρισεν* ἐκ τῶν φωνῶν τοῦ Καμπούρογλου· καὶ εἶπεν ἂς κάμω τὸ δελτίον μου ὄχι μόνον *Ἐφημερίδα* τῶν εἰδήσεων, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον σατυρικήν, διότι βλέπω ὅτι ἔχουν πέρασιν τὰ σατυρικὰ φύλλα· ἀντιπολιτεύομαι οὕτω καὶ τὸ *Μηδὲν*, οὗ τὰ προγράμματα ἐξέσχισα διὰ λόγους ὑψηλῆς ἀστυνομίας.

—

Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐπὶ τὸ σατυρικώτερον τροπῆς τοῦ *Ἀστυνομικοῦ Δελτίου* ἐγένοντο ἀπὸ τῆς προχθὲς Δευτέρας. Ἰδοὺ καὶ δύο τρεῖς δακτυλιαῖς τοῦ μανιατικοῦ ἅλματος τοῦ κ. Διευθυντοῦ:

«*Οὐδὲν κρούσμα κλοπῆς ἢ εὐλογίας συνέβη χθὲς ἐνταῦθα κλπ.*»

Αἱ κλοπαὶ λοιπὸν κατὰ τὸν κ. Διευθυντὴν εἶναι ἐπιδημία, ὡς ἡ εὐλογία, ὁ κοιλιακὸς τύφος, κτλ. οἱ δὲ ἀπογυμνούμενοι ὑπὸ τῶν νυκτοκλεπτῶν παθαίνουν κρούσματα

Ἂν θελήσωμεν τῆς ἐπιδημίας αὐτῆς νὰ προφυλαχθῶμεν δι' ἐμβολιασμοῦ, πρέπει νὰ γίνωμεν ὅλοι κλέπται.

Καὶ ἐκεῖ, ὡς φαίνεται, τείνομεν!

—

Ἄλλο:

«Συνελήφθησαν σήμερον τὴν πρωΐαν περὶ τὸ λυκαυγὲς, ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας Συντάγματος κήπου οἱ Ἰω. Ματζούρας, στρατιώτης μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν καὶ Διαμάντω Τουτεσάκη, ἀμφότεροι ἐξ Ἄνδρου, *ἐνησχολημένοι εἰς ἐρωτικὰς συνεντεύξεις.*»

Προσοχὴ ἐργολάβοι! Προσοχὴ ἐργολάβισκις!

—

Νόστιμον θὰ εἶναι ὅταν αἱ ἐρωτικαὶ συνεντεύξεις γίνωνται ἀπὸ τοῦ παραθύρου νὰ βλέπῃ τις τὰ ὄργανα τοῦ Κ. Διευθυντοῦ μεταχειριζόμενα σκάλαις τῶν πυροσβετῶν διὰ νὰ συλλάβουν τοὺς ἐρωτευομένους!

—

Κἄτι περίεργα πράγματα συνέβησαν τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν Ῥόμβην, ἥτις ἐπανηγύριζε· ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ εἰς ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ ἐφημέριος ἐμάλωναν· ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἰδρώσας, κουρασθεὶς διὰ τὸ πολὺ πλῆθος καὶ τὴν στενότητα τῆς ἐκκλησίας, ἤθελε νὰ τελειώσουν τὴν ἀκολουθίαν μίαν ὥραν προτήτερα καὶ μερικὰ νὰ φάγουν, μερικὰ νὰ παραλείψουν· ὁ ἐφημέριος ὅμως ἀπηνής, μὴ ἐννοῶν νὰ χαρίσῃ οὐδὲ λέξιν εἰς τὸ εὐλαβὲς πλήρωμα, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου τὴν Ῥόμβην, ἐπέμενε νὰ λεχθοῦν ὅλα, ὑποστηρίζων ὅτι ἤξιζε τὸν κόπον χάριν τοῦ Σαβαὼθ νὰ ἱδρώσῃ λιγάκι καὶ τὸ πουκάμισον ἑνὸς ἀρχιερέως. Ὁ ἀρχιερεὺς ὅμως ὁ ὁποῖος ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐρρόντιζε περισσότερον διὰ τὸν ἑαυτόν του παρὰ διὰ τὸν Θεὸν, ἤθελε νὰ διδάξῃ πειθαρχίαν εἰς τὸν ἐφημέριον, ἀλλ' ὁ ἐφημέριος τοῦ ἀπήντησεν ὅτι ἂν αὐτὸς εἶνε δεκανεύς του, ὁ θεὸς ὅμως εἶνε ἀρχιστράτηγος καὶ τῶν δύο, πρὸ τοῦ ὁποίου ὀφείλει καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ σχῆμα, καὶ ὅτι ἂν ἤκουε τὰς διαταγάς του θὰ τοὺς ἐκάθιζον εἰς τὰ ἑδώλια τοῦ στρατοδικείου· ἀλλὰ τίποτε· ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶχε βαρεθῆ καὶ ἤθελε νὰ φύγῃ· ὁ ἐφημέριος δὲν τὸν ἄφινε καὶ οὕτω ἠκούετο ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἡ λογομαχία ὅτε μία κανδήλα . . . ἔπεσεν ἀπὸ τὴν θέσιν της μετὰ κρότου· τὸ πλῆθος ὅλον ἐνεβόησε· ἦτο θαῦμα· ὁ θεὸς θυμώσας ἔρριψε τὴν κανδήλα εἰς τὰ μοῦτρα τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὅπως μερικοὶ ἐκσφενδονίζουν τὸ ποτήρι των ἢ τὸ πιάτο των κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου ποῦ τοὺς πειράζει· καὶ οὕτω ἐτελείωσε τὸ ἐπεισόδιον.

—

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κουρέως τῆς συνοικίας Ψυρῆ, ὅστις ἐξηπάτησε τὴν δυστυχῆ Ἀλεξανδρινὴν κόρην, εἶνε ἐν ἐκ πλέον τεκμήριον ὅτι οὐ μόνον ἡ στέγη τῆς ἡμετέρας κοινωνίας διερράγη, ἔκλινε, κλονεῖται, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ θεμέλια κατεκάθησαν, ὑπεσκάφησαν, ἠρειπώθησαν· ὁ κουρεὺς αὐτὸς ὁ ἀποφασίσας νὰ συμπιέσῃ τὸν βίον του εἰς τὸ νὰ σαπουνίζῃ μοῦτρα καὶ νὰ γδέρνῃ ἐτιδερμίδας ἐντὸς μιᾶς ὑγρᾶς ὀπῆς, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ λειποτακτήσῃ ἀπὸ τὴν συζυγικὴν κοίτην, νὰ στήσῃ ἄλλοῦ φωλεὰν ἔρωτος, ἐνῷ τὰ παιδιά του τὸν περιμένουν νὰ ἔλθῃ τὸ ἑσπέρας μὲ τὸ ψωμὶ ὑπὸ μασχάλην καὶ τὸ μανδήλι γεμάτο· καὶ τὸν ἔρωτά του αὐτὸν θέλει νὰ ἐγκαθιδρύσῃ ἐντὸς τῆς ἰδίας του οἰκίας, μεταξὺ τῆς κλίνης τῆς συζύγου του καὶ τοῦ λίκνου τῆς κόρης του, ἀπειλῶν ὅτι θὰ φονεύσῃ τὴν σύζυγόν του, ἂν δὲν περιποιηθῇ ὅπως πρέπει τὴν ἐρωμένην του. Ἡ σύζυγός του, πειθαναγκάζεται νὰ βλέπῃ ἁρπαζόμενα πρὸ τῶν ὀμμάτων της τὸ ψωμί της καὶ τὰ φιλήματά του· ἀλλὰ πνιγμένη εἰς τὰ δάκρυα ἐρωτᾷ τὴν νύκτα ἂν ἡ τρώγλη ἐκείνη ἐν ᾗ φωτοζωοῦν, εἶνε τόπος δι' ἔρωτα, τὴν ἐξορκίζει νὰ μὴ παρεντεθῇ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της καὶ ἡ νέα συγκινεῖται βλέπουσα ὅτι ἀληθῶς εἶνε περιττὴ ἐκεῖ καὶ ἀπέρχεται· ἀλλ' ὁ κουρεὺς, τρελλὸς ἐκ παραφορᾶς, ἐμμένων εἰς τὴν μανίαν του, τρέχει εἰς τὴν γραῖαν μητέρα τῆς νέας ὅπου εἶχε καταφύγει αὕτη, δέρνει τὴν μητέρα, ἀπάγει βαρέως τὴν κόρην καὶ τὴν φέρει εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ τότε ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου του ὀργισθεὶς τὴν φονεύει τὴν δυστυχῆ!

—

Διατί; μήπως ἡ νέα ἐζήτησε νὰ τὸν σαγηνεύσῃ; ποῖος ἠπάτησεν αὐτὸς ἢ αὐτή; αὐτὴ ἥτις παρεδόθη ἐξ ἀδυναμίας ἢ πείνης ἴσως, οὐχὶ εἰς ἔγγαμον οἰκογενειάρχην, ἀλλ' εἰς ἄγαμον, ὅπως παρουσιάσθη ὁ φρεναπάτης οὗτος, ὅστις τίς οἶδε μὲ ποίας ὑποσχέσεις μελλούσης συμβιώσεως κατώρθωσε νὰ τὴν δελεάσῃ; Πταίει αὐτὴ ἥτις οὔτε τὴν διακόρευσίν της δὲν ζητεῖ νὰ διεκδικήσῃ, ἀλλὰ συμμαζεύσασα τὰ ῥάκη τῆς τιμῆς της φεύγει χάριν τῆς κα-

κτομένης συζύγου καὶ τῶν κλαθμηριζόντων τέκνων, αὐτὴ ἣν οὕτος κατακλιώκει ὑπὸ τοῦ πάθους του οἰστρηλατούμενος, καὶ ἣν διὰ τῆς βίας φέρει ὀπίσω; Ἂν ἐπρόκειτο ἡ σφαῖρα τοῦ ρεβόλβερ νὰ διευθυνθῇ κάπου, ἄλλο κόκκαλον ἔπρεπε νὰ συντρίψῃ, εἰς ἄλλο κρέας ἔπρεπε νὰ φυτευθῇ.

—

Καὶ ἔπειτα ὁ παληκαρᾶς ὁ κουνιαδός! δολοφονεῖ μίαν κόρην, μίαν κόρην! εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἔσπασεν ἐξ αἴσχους τὸ ρεβόλβερ νὰ τοῦ θραύσῃ τὰ μοῦτρα· αὐτὴ ἡ ἀνανδρία φοροῦσα τὸ βρακὶ τῆς θρασύτητος εἶνε φρικαλέα τοὺς βλέπετε τοὺς γεννάδας! ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τοὺς ἔχομεν δύο, ἕνα ὅστις σκοτώνει τὴν ἀδελφήν του καὶ ἄλλον ὅστις σκοτώνει τὴν ταλαίπωρον ἀλεξανδρινήν!

—

Ἰδοὺ τὸ *Σαριβαρῆ* τῶν Παρισίων πῶς ἀνήγγειλλε τὴν ἐν Βερολίνῳ διατριβὴν τοῦ Βασιλέως:

«Τὰ πράγματα περιπλέκονται!

»Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐν Γερμανίᾳ.

»Θεέ μου! θὰ ἔχωμεν πάλιν καμμίαν συνέντευξιν ἡγεμόνων;

»Εὐρωπαϊκὴ ἰσορροπία, βάστα καλά!»

Βλέπετε ὅτι μᾶς πῆραν κι' ἄλλοῦ μυρουδιά!

—

Γνωρίζετε τὸ μέσον τὸ ὁποῖον ἐπρότεινεν εἰς τὰς ὁμοφύλους της ἡ μεγάλη γυναγωγὸς—κατὰ τὸ δημαγωγὸς—Λουΐζα Μισὲλ ἡ Μιχαλοῦ, διὰ νὰ ἀναγκάσουν τοὺς ἄνδρας νὰ μοιρασθῶσι μαζύ των τὰ πολιτικὰ δικαιώματα. Ταῖς ἐπρότεινεν ἀπεργίαν τῶν συζυγικῶν καθηκόντων.

Γνωρίζετε ἐπίσης καὶ τὴν περίφημον *Δίκην Φεναϊοῦ* τὴν διεξαχθεῖσαν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις. Ἡ γυναῖκα τοῦ Φεναϊοῦ, ἐβοήθησε τὸν σύζυγόν της νὰ δολοφονήσῃ τὸν πρώην ἐραστήν της Ὠδέρ.

Ὁ δικηγόρος της ξεύρετε ποίαν ἐλαφρυντικὴν περίστασιν ἔφερε;

«Δὲν μποροῦσε νὰ ξαναγίνῃ μητέρα, ἐκτὸς ἂν ἤθελε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωήν της. Καὶ ὁ σύζυγός της τὴν *ἐφείδετο*. Λοιπὸν αἱ γυναῖκες αἵτινες δὲν δύνανται νὰ εἶναι *τέλειαι σύζυγοι*, παθαίνονται, γίνονται σχεδὸν τρελλαί, ὠθοῦνται εἰς τὸ ἔγκλημα ἀσυνειδήτως.»

Τὸ *Σαριβαρῆ* συνδυάζον τὴν περὶ ἀπεργίας πρότασιν τῆς Λουΐζας Μιχαλοῦς μὲ τὰς παρατηρήσεις αὐτὰς τοῦ δικηγόρου τῆς κακούργου Γαβριέλλας Φεναϊοῦ,

— Λοιπὸν, λέγει, ἡ κυρία Λουΐζα προτείνουσα εἰς τὰς γυναῖκας ἀπεργίαν, ζητεῖ νὰ τὰς κάμῃ τρελλὰς, νὰ τὰς σπρώξῃ εἰς τὸ αἷμα, ἀφοῦ πᾶσα γυνὴ ἥτις δὲν δύναται νὰ εἶναι *τελεία σύζυγος* παθαίνεται καὶ διαταράσσεται ὁ ὀργανισμός της.

Αὐτὰ ὅλα ἐννοεῖται δὲν περνοῦν στὴν Ἀθήνα, διότι ὅπως εἶπεν ὁ Σουρῆς, ἐδῶ ἂν γίνῃ ποτὲ ἀπεργία εἰς τὸ ζήτημ' αὐτὸ, θὰ προκληθῇ ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν.

—

Ὡραία σκηνὴ ἐν Ῥωσσίᾳ:

Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καταβαίνει νέα, *κταρτάνα* Ῥωσὶς χωρικὴ, ἥτις φέρει τὰς δύο ἐξοχὰς τοῦ στήθους της ἀπειλητικάς.

Παρουσιάζεται ἀστυνόμος ὅστις ζητεῖ νὰ τὴν συλλάβῃ.

— Καλὲ πηγαίνω παραμάνα γιὰ τὸ παλάτι.

Ὁ ἀμείλικτος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος δεικνύων τὰς ἐξοχάς:

— Ἀπόδειξέ μου πῶς αὐτὰ δὲν εἶναι βόμβαις γιομάταις δυναμίτιδα.

—

Ἐπιτύμβιον

κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς

τῷ τέως Δημάρχῳ Σούτσῳ:

Χοῦς ἦς καὶ εἰς χοῦν ἀπελεύσῃ!

—

Ἐν Εὐρώπῃ ἀναγινώσκει τις εἰς τὰ παράθυρα τῶν Ἐμπορικῶν χρυσοῖς γράμμασιν. English spoken. (Ἐδῶ ὁμιλεῖται καὶ ἡ ἀγγλική).

Συμβουλεύομεν τὰ ἐμπορικά μας νὰ εὐρωπαΐσουν καὶ κατὰ τοῦτο καὶ νὰ ἐπιγράψουν:

— Ἐδῶ μιλᾶνε καὶ ἀρβανίτικα!

—

Μία σκέψις:

Ἡ Ἀγγλία προστατεύει τὴν Αἴγυπτον ὅπως ὁ Πλακιώτης τὴν ἀγαπητικιά του: δηλαδὴ *μὲ τὸ ξύλο.*

ΚΑΡΑΛΗ—ΔΕΡΒΕΝ.

—

Ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων, εἰς τ' ἅρματα καὶ πάλι,
ὁ Ἄρης μὲ τρουμπέτα εἰς μάχας μᾶς καλεῖ,
οἱ Τοῦρκοι θυμωμένοι ἐστήκωσαν κεφάλι,
κι' Ἑλληνικὰ τουφέκια βροντοῦν 'στὸ Καραλῆ.
Τί εἶναι τοῦτο πάλι τὸ ξαφνικὸ μαντάτο;
γιὰ τὸ Δερβὲν νὰ ἔλθῃ τὸ ἔθνος ἄνω κάτω;

—

Ὦ! ὕστερ' ἀπὸ τόση ἀγγελικὴ εἰρήνη
κι' ἡσύχους καταλήψεις καὶ πανηγυρικὰς,
δὲν ἔπρεπε ἡ γῆ μας ἀμάτωτη νὰ μείνῃ,
καὶ Τούρκους νὰ μὴ 'δοῦμε καὶ λόγχας φονικάς;
Λοιπὸν γραφτὸ μᾶς ἦτο γιὰ τὸ Δερβὲν καὶ μόνο
νὰ κλάψουμε ἀφράτων παλληκαριῶν τὸ φόνο;

—

Ἰδοὺ λοιπὸν, μὲ αἷμα τὸ ζήτημα ἐβάφη,
ξιππάζουν τὴν εἰρήνη τοῦ Γρίβα ἡ φωναῖς,
ἀνοίγονται καμπόσων λεβέντηδων οἱ τάφοι,
καὶ χύνουν μαῦρο δάκρυ μητέρες ὀρφαναῖς.
Γιατί ὁ σὶρ Τρικούπης ἀνθρώπους νὰ σκοτώνῃ,
ἐνῷ ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ μύτη δὲν 'ματόνει;

—

Τιμὴ 'στὸν Κουμουνδοῦρο !...τὰς χώρας κυριεύει,
χωρὶς ν' ἀφίσῃ χήρας καὶ μαῦρα ὀρφανὰ,
ἐνῷ ὁ σὶρ Τρικούπης τὸν κόσμο ὀρφανεύει,
καὶ μέσα 'στὴν εἰρήνη πὸν πόλεμο γεννᾷ.
Καὶ ὁ Θεὸς εἰξεύρει ἀκόμη τὶ θὰ γίνῃ....
ἴσως παντοῦ ἀνάψῃ πολεμικὸ καμίνι.

—

Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἂς ἔβγουν σπαθιὰ ἀπ' τὰ φικάρια,
μπαροῦτι ἂς ἀρχίσῃ εἰς ὅλους νὰ βρωμᾷ,
τιμὴ χρυσῆ καὶ δόξα 'στὰ νέα παλληκάρια...
εἰρήνη 'ντροπιασμένη τὸ αἷμά των τιμᾷ.
Πολεμικοὺς σπινθῆρας τὸ Καραλῆ ἂς χύσῃ
καὶ τὸ 'δικό μου στῆθος μὲ φλόγες ἂς γεμίσῃ.

—

Καιρὸς νὰ ψάλλω πάλι θριάμβους καὶ παιᾶνας,
Νὰ 'δῶ καπνοῦ νεφέλας καὶ ὄψεις σκοτεινὰς,
λεβέντηδες τοῦ Γριβα, ἀγριωποὺς Τιτᾶνας,
καὶ νὰ κεντοῦν παρθένοι σημαίας κυανᾶς.
Ἀλλὰ πολὺ ἐπῆρε ὁ οἶστρός μου ἀέρα,
κι' ἡ Μοῦσά μου δεν πρέπει νὰ πάῃ παραπέρα.

—

Προσέξετε ἀπάνω 'στοῦ οἴστρου σας τὴ ζάλη
ἡ γαλανὴ σημαία νὰ μὴ θεατρισθῇ,
'στὸν κόσμο Δὸν Κιχῶτοι νὰ μὴ φανοῦμε πάλι,
καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἔθνους εἰς ῥάκη νὰ σχισθῇ.
Προσέξετε μὴ γίνῃ μασκαραλῆκι κι' ἄλλο,
κι' ἀντὶ χρυσῶν τροπαίων 'ντροπαῖς καινούραις ψάλλω.

Souris.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΤΗΣ ΖΟΦΦΡΟΑ

ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ.

Ἠκούετο εἰς ὀξὺς συριγμὸς, τὸ μεγαθήριον διέκοπτε τὸ βαρύ του ἄσθμα, ἐσφαδάζεν ἐπὶ στιγμὴν ὡς τρωθὲν κῆτος, ἔπειτα ἵστατο ἀκίνητον, καὶ ἀπὸ τῆς κοιλίας του ἐξεπήδων ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς μεταξωτὰ καὶ καλτσοδέταις καὶ ῥεδιγκόταις καὶ φέσια (ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά.)

Ὅλα δὲ ἐκεῖνα τὰ πολύχρωμα ὄντα τὰ περιφέροντα εἰς τὴν πλατεῖαν τὰς οὐράς των, τὰ πτερά των, καὶ τὰς κεφαλάς των, ἡδύναντο νὰ καταταχθοῦν 1) εἰς ὅσα ἦλθον νὰ πανηγυρίσωσι τὸν θρίαμβον τῆς Ζοφροὰ καὶ τῇ προσφέρωσι τὰ δῶρά των καὶ τὰς ἀνθοδέσμας των, ἢ τοὐλάχιστον τὸν λαρυγγά των καὶ τὰς παλάμας των. 2) εἰς τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ ἀντίθετον κόμμα τὰ ἐπονομασθέντα νυκτερίδας, διότι ἐπεθύμουν τὸ σκότος ἐκείνην τὴν ἐσπέραν καὶ δὲν ὑπέφερον τὴν λάμψιν, τὰ ἐλθόντα ὅπως φέρωσιν ἀντίδασιν καὶ προσφέρωσι τὴν ἀποδοκιμασίαν των καὶ τὰς πεντάρας των· 3) εἰς τὰ ἰδόντα τὴν εὐεργετικὴν τῆς κ. Λασσὰλ καὶ ἐλθόντα νὰ ἰδοῦν ποῖα θὰ ἦτο ὡραιοτέρα, καὶ χορτάσουν τὴν περιέργειάν των, ἡ ὁποία πολλάκις εἶνε ἀπαιτητικωτέρα ἀπὸ τὸν στόμαχον, καὶ 4) εἰς τὴν γενικὴν τάξιν τῶν ἐλθόντων νὰ τοὺς καὶ τὰς ἴδῃ ὁ κόσμος, νὰ ἴδοῦν τὸν κόσμον, νὰ παρατηρήσουν πῶς θὰ πέρτουν τὰ κανδύλια τῶν πυροτεχνημάτων καὶ πῶς θὰ σπᾷ τὸ καθένα ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ νὰ δώσουν τὴν μιὰ κι' ἑβδομῆντά τους.

Πλησίον τῆς σκιάδος, τὰ ὀρφανὰ, τὰ ὁμοιόμορφά των πιλίκια μὲ τὰ κίτρινα σειρήτια φοροῦντα διέχεον ἀπὸ τῶν στιλβόντων ὀργάνων των ἁρμονικοὺς τόνους ὀρχήστρας, συμμιγνυμένους ἐνίοτε μετὰ τῶν παιδικῶν φωνῶν· πλῆθος πολὺ τὰ περιεκύκλου, πρὸ πάντων δὲ παιδία, καὶ τὰ ἠκροᾶτο μετὰ συμπαθείας καὶ συγκινήσεως.

Ἐπίτρεψε εἰς τὴν δημοκρατικὴν καρδίαν μου, ἀναγνῶστά μου, μεταξὺ τῶν διαστίχων τῶν γραμμῶν τούτων τῶν προωρισμένων διὰ τὴν εὔθυμον περιγραφὴν τῆς μεγαλοπρεποῦς εὐεργετικῆς μιᾶς καλλιτέχνιδος, νὰ θέσῃ ὀλίγους παλμοὺς συγκινήσεως διὰ τὰ ὀρφανὰ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα πρὶν νὰ γείνωσιν ἔφηβοι, εἶνε ἤδη τέλειοι πολῖται μὲ τὸ ἐπάγγελμά των καὶ τὴν ἀνάπτυξίν των. Ἐγὼ ὁ ὁποῖος δὲν συμφωνῶ εἰς τίποτε μὲ τὸν κ. Κουμουνδοῦρον, ἤθελον νὰ περικυκλοῦμαι ἀπὸ πολλὰ, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα, τοιαῦτα ὀρφανά! . .

Λοιπόν· ὑπὸ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς τὰ πεταχτὰ, σερπετὰ, μαργιόλικα διαβολάκια τοῦ Φαλήρου τρέχουν ἄνω κάτω, νομίζεις ὅτι τὸ βάδισμά των κρατεῖ τὸν ζωηρὸν ῥυθμὸν ἑνὸς πτερωτοῦ βάλς, τὸ ὁποῖον παίζει ἡ ὀρχήστρα· μίαν στιγμὴν κρύπτονται, γίνονται ἄφαντα, ἔπειτα ἐμφανίζονται ἔξαφνα, ὡς νηρηΐδες ἐξελθοῦσαι ἀπὸ τοῦ ἄντρου των, τοῦ ἐξ ἀνθρωπίνου ὄγκου ἀποτελουμένου· ἡ πλατεῖα εἶνε ἄλλη θάλασσα, παράλληλος τῆς ἄλλης, ἔχουσα ὁρμητικώτερα τ' ἀλλεπάλληλα κύματά της τὰ ὁποῖα :

ταῖσπρα τὰ στήθεια τους ἔχουν γι' ἀφρό.

Ἀφροπλασμένα σώματα, τὰ ὁποῖα ἡ μάγισσα Νύμφη τοῦ κάλλους ἐρράντισε μὲ τὰ εὐωδέστερά της τσικνάφυλλα, οὐρὶ, τὰ ὁποῖα ἐκ τοῦ ἡδυπαθοῦς παραδείσου σας ἐφέρατε μαζῆ σας τὰς πτερωτὰ ὄνειρα τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν σπασμωδῶν φιλημάτων, ποτὲ, ποτὲ δὲν ἐδείξατε λευκοτέρας τὰς πτέρυγάς σας καὶ ζωηροτέρας τὰς ταινίας σας, αἰσθηματικώταται περιστεραὶ, ποτὲ δὲν διεχύσατε μεθυστικώτερον τὸ μῦρόν σας ἀπὸ τῶν ἁρμονικῶν σας χρωμάτων, γόησσαι ἀνθοδέσμαι τοῦ Φαλήρου, ποτὲ παρ' ὅσον προχθὲς ὅτε ἐστολίσατε τὴν ἑορτὴν τῶν ὀρφανῶν· ὤ! τὰ καϋμένα!

Διάβολε! πῶς ἡ συγκίνησις ὁμοιάζει μὲ τὴν καταρρόην! θέλεις δὲν θέλεις φταιρνίζεσαι.

Ὅταν ἡ Ζοφροὰ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς Madame Favart μετημφιεσμένη εἰς χωρικὴν, στρουμποῦλα καὶ χλιδῶσα, ὅλον τὸ θέατρον μετεβλήθη εἰς περίβολον μανικκῶν· ἐγένετο ἡφαιστειώδης ἐκρηξις ἐπευφημιῶν, θυελλωδῶν χειροκροτημάτων, παταγωδῶν ἰαχῶν, ἀλαλαγμοῦ, ἀντάρας· οἱ πύραυλοι διηυλάκουν τὸ κοινὸν ἔρποντες ὡς ὄφεις καὶ ἐκρηγνύμενοι βροντωδῶς· ἄλλοι ἐσπῶντο εἰς πολυχρώμους φανταστικοὺς πολυελαίους μεγαλοπρεπῶς καταπίπτοντας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, ἡ δὲ Ζοφροὰ συγκεκινημένη πολὺ, ὑπεκλίνετο, ἔστελλε ἠχηρότατα πτερωτὰ φιλήματα πρὸς τὸ κοινὸν καὶ ἐλάμβανε τὰς ὡραίας ἀνθοδέσμας ἃς τῇ προσέφερον.

Καὶ ἐλάμβανε καὶ ἐλάμβανε καὶ Μαΐός τις ἀνθόστεφτος καὶ εὐωδης ἐπλήρου τὴν σκηνὴν· διότι ἡμιλλῶντο πάντες νὰ περιρρανῶσι διὰ τῶν πτερωτῶν, ὡς τὰ φιλήματά της, ἀνθέων των τὸ καλλιτεχνικόν της τάλαντον. Καὶ καθὼς ἐξ εἰδικῆς πηγῆς ἐπληροφορήθην, ὑπερβαίνουσι τὴν ἀξίαν τῶν ἑξακισχιλίων φράγκων τὰ ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν τῆς ποσενεχθέντα αὐτῇ πολύτιμα δῶρα.

Ἡ πρώτη ἀνθοδέσμη προσηνέχθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ μικροῦ ὀρφανοῦ τοῦ Χατζῆ Κώστα, τὸ ὁποῖον ἡ Ζοφροὰ ἔκυψεν ἔκυψεν, ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τὸ ἐρίλησε περιπαθῶς, καὶ ὦ pardon μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ φταιρνισθῶ πάλιν . . .

Εἰξεύρετε πολὺ καλὰ, ἀναγνῶσταί μου, ὅτι ὅλαι αἱ εὐεργετικαὶ εἶνε χυμέναι εἰς τὸ ἴδιον καλοῦπι· ὁμοιάζουσιν ἀνάμεταξύ των ὡς ἡ πρὸ τοῦ καθρέπτου φυσιογνωμία μὲ τὴν ἐντὸς τοῦ καθρέπτου· περιστεραὶ λοιπὸν ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μὲ τὰς κυανᾶς καὶ ἐρυθρὰς ταινίας των. τὸ ὄνομα **C. Geoffroi** διὰ κεφαλαίων μεγάλων γραμμάτων πυροτεχνημένον ἐπυρπολήθη εἰς τὴν Γ'. πρᾶξιν, ἥτις ἦτο ἡ Β'. τῆς *Ἡμέρας καὶ τῆς Νυκτὸς*, διαχέον ἀνταύγειαν ὀγκωδῶν σαπφείρων καὶ τοπαζίων καὶ ῥουβινίων. ἅπερ μικρὸν κατὰ μικρὸν καταφλεγόμενα κατηναλίσκοντο.

Ἀλλ' εἶχε καὶ τὸ ἔκτακτον ἡ εὐεργετικὴ τῆς Ζοφρουά. Εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῆς σκηνῆς κατῆλθε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της μία φόρμιγξ ἀρχαϊκὴ, περιβαλλομένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ κλάδων δάφνης καὶ μυρσίνης καὶ στηριζομένη ἐπὶ ταινίας στρεπτῆς κατὰ τὰ ἄκρα, ἐρ' ἧς ἦτο ἐπιγεγραμμένον: Au vrai-talent.

Τοῦτο ἦτο ὑπαινιγμός τις κακεντρεχὴς, ἦτο κομματικὴ τις διακήλωσις μυρίζουσα Κουμουνδοῦρον καὶ Τρικούπην, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔχει ἀληθὲς talent, τὸ ἐλησμονήσαμεν, ἐχειροκροτήσαμεν ὅλοι μας ὅσον ἠδυνάμεθα ῥαγδαιότερον, κ' ἐρύγομεν ὀλίγον πρὶν νὰ τελειώσῃ ἡ Γ'. πρᾶξις διὰ νὰ προφθάσωμεν βαγόνι.

Μαργιόλος.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ.

(Συνέχεια τῶν ἀστυνομικῶν)

Ἐὰν ἡ εὐλογία εἶναι εἰς ὕψετιν, ἡ εὐκλοπία τοῦ κ. Κοσονάκου εἶναι εἰς ἐπίτασιν. Προχθὲς τὴν νύκτα εἰς τὴν γειτονιά μας ἐκεῖ τρεῖς οἰκίαι προσεβλήθησαν ἀπὸ κρούσματα. Τοῦ Ἱππικοῦ Πρέσβεως, παραπλεύρως τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, τοῦ κ. Χλωροῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δασῶν καὶ τοῦ κ. Παρθενίου ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας. Κατὰ σύμπτωσιν καὶ οἱ τρεῖς προσβληθέντες ἦσαν ἐν ὑπουργήμασι. Καὶ εἴχαμε πλέον τὴν νύκτα κουμπαριὰν, ἐφόδους στρατιωτικῶν, τρεξίματα κλητήρων, πηδήματα κλεπτῶν ἀπὸ ταράτσαις, ἀνασκαφὰς τὸ πρωὶ μήπως εὑρεθοῦν οἱ κλέπται κάτω ἀπὸ τὰ χώματα καὶ τόσα ἄλλα νόστιμα πράγματα. Τώρα μάλιστα ποῦ σηκώθηκαν αἱ νυκτοφυλακαὶ, κάθε σπῆτι πιστεύομεν νὰ ἔχῃ καὶ τὸ κροῦσμά του. Πέρυσι τύφον κυλιακὸν, φέτος τύφον κλεπτιακόν!

—

Καὶ μία συμβουλὴν τῆς στιγμῆς. Οἱ ἐνοικιάζοντες ἢ ἐνοικιάσαντες οἰκίας, τίποτε ἄλλο μὴν κυττάζετε εἰμὴ ἀσφάλειαν κλείθρων, θυρῶν, παραθύρων. Ὅλαι αἱ οἰκίαι ἐν Ἀθήναις εἶναι ἐκτισμέναι διὰ τιμίους ἀνθρώπους· εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ μετασκευασθῶσι διὰ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς *παστρικούς*.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΗΣ,

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗΣ ΚΑΚΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

—

Εἰς νεωστὶ πιρασημοφορηθέντα.

Τοῦ πιάνεις τὸ χέρι, τοῦ τὸ σφίγγεις θερμὰ θερμὰ, καὶ ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν καρδία σου τοῦ λές :

— Ἀ! τέλος πάντων, νὰ κ' ἕνα παράσημο ποῦ δὲν ἐδόθη οὔτε εἰς κἀνένα βλάκα, οὔτε εἰς κἀνένα παληάνθρωπον. Ἔτσι νὰ ἐξκολουθήσῃ αὐτὸ νὰ γίνεται κἄπου κάπου, σὲ καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ χρόνια θὰ μποροῦν νὰ φέρουν παράσημο τίμιοι ἄνθρωποι.

—

Εἰς νεόνυμφον.

Τοῦ προσφέρετε τὰ συνήθη συγχαρητήρια· τοῦ κάμνετε ὅσους μπορεῖτε ἐπαίνους γιὰ τὴ γυναῖκά του, τοῦ ἐκφράζεσθε τὰς θερμοτέρας εὐχὰς, καὶ ἔπειτα, μὲ τρόπο, ἀπάνω σ' τὴν ὁμιλία, τοῦ λέτε :

— Ἔπειτα, σὲ ξεύρω· εἶσαι προσωπεποιημένη εὐγένεια· καὶ νὰ σῶλθῃ τυχὸν τίποτε σ' τὸ κεφάλι, κἀνὲν *δυστύχημα* ὅπως τὰ λένε σ' τὸν κόσμο, ἐνῷ ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ θεωρῶ συνήθη περιστατικὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, δὲν θὰ θελήσῃς νὰ σηκώσῃς τὸν κόσμο σ'τὸ ποδάρι. Σὲ ξεύρω, σὲ ξεύρω!

Τοῦ ξανασρίγγεις τὸ χέρι καὶ φεύγεις, ἀφίνων τὸν δυστυχῆ πλήρη μαύρων σκέψεων

—

Εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Εἰσέρχεσαι εἰς τὸ πλέον παραγεμισμένον βαγόνι· κλαλάρεις τὴν χειρότερη λίμα μεταξὺ ὀκτὼ ἢ δέκα ἐπιβατῶν. Ἀρχίζεις ὁμιλία δυνατὰ καὶ ἅμα τὸν δῇς ὅτι πῆρε φόρα, ἐκλέγεις τὴν ὥρα ποῦ ὁ σιδηρόδρομος περνᾷ κἀνένα δύσκολο μέρος, κἀνένα βρέχο ἢ κἀνένα γιοφύρι καὶ βγάζεις ἀπὸ τὴν τσέπη σου, ἕνα χαρτὶ *τεμπράτο*, τὸ ὁποῖον ὑποδεικνύων λέγεις :

— Εἶναι ἡ διαθήκη μου!

Ἡ λίμα δὲν θὰ λείψῃ νὰ σ' ἐρωτήσῃ:

— Καὶ τὴν φέρεις πάντοτε μαζύ σου;

— Ἀ! σ' αὐτὴν τὴν γραμμὴν πάντοτε. Τὴν πέρασα τόσαις φοραῖς καὶ δὲν ἔπαθα τίποτε. Εἶχα φαίνεται τύχη· αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως....εἶναι ἡ δεκάτη τρίτη, ὁ δεκατρία δὲν μ' ἀρέσει διόλου.

Εἶσαι παρὰ βέβαιος ὅτι ἐκ τῶν ὀκτὼ ἐπιβατῶν οἱ ἑπτάμισυ, εἶναι μισοπεθαμμένοι ἀπὸ φόβον.

—

Καπνὰ—σπίρτα.

Διαλέγεις τὰ χειρότερα τσιγάρα, τὰ προξενοῦντα πονοκέφαλον, τὰ φέρεις πάντοτε ἐπάνω σου, χωρὶς ἐν-

νοεῖται σὺ νὰ καπνίζῃς, καὶ ὑποχρεώνεις μὲ αὐτὰ τοὺς φίλους σου.

Ὅσο διὰ σπίρτα ἔχεις μιὰ τσακμακόπετρα ἐπάνω σου· εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην τὴν δίδεις μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι εἶναι μεγάλη εὐκολία· τὸν ἀφίνεις· δοκιμάζει· ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἔκαυσε ὅλα τὰ νύχια του, ἱδρωσε ἐκ φιλοτιμίας ποῦ δὲν μπορεῖ ν' ἀνάψῃ καὶ ἐπὶ τέλους σοῦ τὴν δίδει νὰ δοκιμάσῃς ἐσύ.

— Ἄ! τοῦ ἀπαντᾷς, δὲν μεταχειρίζομαι ποτὲ τέτοια πράγματα.

—

Εἰς τὴν τράπεζαν.

Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σᾶς συμβουλεύσω· νὰ χύσητε τῆς σάλτσαις εἰς τὸν παρακαθήμενόν σας. θὰ σᾶς ἔπαιρναν γιὰ παρὰ πολὺ χωριάτην.

Ὑπάρχει ὅμως ἄλλος τρόπος νὰ κάμετε τὸ χρέος σας.

Ἅμα εἶσθε προσκεκλημένος εἰς οἰκογένειαν ἥτις τρώγει καλὰ, ἐζοδεύει τὸ κρέας ἀλύπητα, ἐγγλέζικα, ὑποστηρίζετε ἀμέσως ὅτι ἡ συνήθης κρεατοδίαιτα εἶναι ἀδύνατον ἐπὶ τέλους νὰ μὴν φέρῃ ἀποπληξίαν. Ἐξ ἐναντίας ἂν δειπνᾶτε εἰς οἰκογένειαν ἥτις ζῇ μὲ δίαιταν, μὲ λίγο βραστὸ τὴν ἡμέρα καὶ λίγη νερόσουπα, ὁμιλεῖτε περὶ τῶν ἐπικινδύνων νευρικῶν νοσημάτων τὰ ὁποῖα γεννᾷ ἡ ἀναιμία.

Οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ θ' ἀλλάξουν δίαιταν, ἀλλὰ θὰ τοὺς κάμετε νὰ τρώγουν καὶ νὰ τρώγωνται.

—

Ἐν τῷ θεάτρῳ.

Προσφέρετε ἓν θεωρεῖον εἰς μίαν οἰκογένειαν ἥτις δὲν πολυσυχνάζει τὸ θέατρον καὶ μάλιστα τὸ χειμερινόν.

Εἶνε ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος, ἡ ἀνύπανδρος ἀδελφή της, ὁ μικρὸς ἀδελφός της καὶ τρία ἑξαετῆ καὶ ὀκταετῆ παιδάκια.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶναι κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὸ μελόδραμα. Περιμένετε τὴν εὐδαιμονεστέραν στιγμήν των καὶ ἀρχίζετε νὰ τοὺς ὁμιλεῖτε περὶ τῶν κινδύνων οὓς διατρέχει τις εἰς τὸ θέατρον ἕνεκα τῶν πυρκαϊῶν, πόσοι ἐκάησαν ἀλλοῦ, περὶ τῆς ἀπροσεξίας τῶν ἰδικῶν μας, τὸ ἑτοιμόρροπον τοῦ θεάτρου, κτλ.

Τὸ χρῶμα τῆς συζύγου ἔγινε κερί, ὁ σύζυγος ἀσθμαίνει βαρέως, καὶ τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν καὶ κλαῖνε καὶ θέλουν νὰ φύγουν.

Ἐπὶ τέλους φεύγουν οἱ ἄνθρωποι μισολιγοθυμησμένοι.

—

Πρὸς δημοσιογράφον.

Ἀρχίζεις νὰ τοῦ ἐπαινῇς τὰ ἄρθρα του, νὰ ἐνθουσιάζεσαι μὲ τὰς ἀρχάς του, μὲ τὸν χαρακτῆρά του, καὶ ἀφοῦ τὸν μοντάρεις καλὰ καλὰ, τοῦ ἐπιφυλάττεις ὡς ἐπίλογον:

— Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ἀδελφὲ, δὲν εἶνε κοινὸν ἐδῶ· γράφε ὅσα θέλεις ὡραῖα ἄρθρα, δὲν σὲ διαβάζει κανένας, σοῦ τὸ λέγω ἐγώ . . . . .

—

Εἰς αἴθουσαν ξιφομαχίας.

Ὁ καλλίτερός σου φίλος παίζει τὴν ὥραν ἐκείνην θαυμάσια σπαθί· ὁ διδάσκαλός του τὸν συγχαίρεται· ἀφοῦ ἐτελείωσε, τὸν πλησιάζετε, τὸν φουσκώνετε μ' ἐπαίνους κι' ἔπειτ' ἀγάλια ἀγάλια.

— Παίζετε ἀπαράλλακτα σὰν τὸν φοβερὸ σπαθιστὴ Δ., μὰ ἀπαράλλακτα, σᾶς λέγω, καὶ ποιὸς τῶλπιζε ὅτι θὰ τὸν ἄφινε σ'τὸν τόπο ἕνας μπούφος ποῦ δὲν ἤξευρε τί τραβοῦσε.

Πάει κι' αὐτό.

—

Εἰς νεοῦπανδρον.

Τῆς κάμνετε τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν μετὰ τὸν γάμον της.

Κουρδίζετε τὴν χορδὴν τῆς περιφιλαυτίας.

— Λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Πηλείδης! Ἤμουνα βέβαιος ὅτι θἄπερνε πάντοτε ὡραία γυναῖκα! Πάντοτε κυνηγοῦσε ὁ μασκαρᾶς τὰς ὡραίας. Καὶ τί ἐρωτόληπτος; τὴν μίαν ἔπιανε, τὴν ἄλλην ἄφινε. Σάνα ἤτανε ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος ἔρως του!

Οἱ λόγοι σας τὸν ἐκρύωσαν κάμποσο. Ἐπωφελεῖσθε τῆς διαθέσεώς της αὐτῆς κ' ἐξακολουθεῖτε:

— Σᾶς γνωρίζω· ἔχετε τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα· προβλέπω πόσον θὰ περιποιῆσθε τὰ νόθα τοῦ Πηλείδου (*Κυρίως ἀγνοεῖτε ἂν ἔχῃ τοιαῦτα ὁ φίλος σας, ἀλλὰ δὲν πειράζει*). Τὰ καϋμένα, τοῦ τᾶφησε ἡ Σοφοῦλα, τί καρδιὰ εἶχ' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι! Ὁ Πηλείδης μ' ὅλαις τῆς τρέλλαις του δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξεχάσῃ ἀκόμη. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὁ θάνατός της θὰ εἶναι τὸ ἀτελεύτητον πένθος τοῦ βίου του. Ἅμα τὸν βλέπετε καμμιὰ φορὰ μελαγχολικὸν, νὰ τὸ ξεύρετε: εἶναι γιὰ τὴν Σοφοῦλα.

Προπέμπετε ἐκ τῶν χειλέων σας τὸ φαιδρότερον τοῦ κόσμου μειδίαμα, ἀποχαιρετᾶτε καὶ φεύγετε.

—

Γράψατέ με ὅσοι εἶσθε μισάνθρωποι καὶ θέλετε νὰ τυραννῆτε κόσμον νὰ σᾶς δώσω καὶ ἄλλας συνταγάς.

Καλλίας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝ

—

Οἱ φωνογράφοι τοῦ κ. Ξένου.

Ὁ κ. Ξένος δὲν εἶναι νέηλυς τῆς σκηνῆς, ἂν καὶ νέος· πολλάκις ἐδοκίμασε τὰς περιπετείας της καὶ τὰς περισσοτέρας φορὰς ἀπεκόμισε θεατρικὰς εὐτυχίας.

Τὸ νέον του ἔργον, οἱ **φωνογράφοι**, διακρίνεται διὰ τὴν πλοκήν του, πρωτότυπον, προσφυᾶ, ἀπροσκόπτως βαίνουσαν καὶ ἐν τῇ δέσει καὶ ἐν τῇ λύσει του.

Ὁ διάλογος εἶναι ὡραῖος, ἐγκατεσπαρμένος μὲ πολλὴν εὐφυολογίας, τὰς ὁποίας ἐξετίμησε τὸ δημόσιον καὶ ἐχειροκρότησεν.

Εἶναι ἔργον λεπτὸν καὶ οἱ *Φωνογράφοι*, λεπτὸν, ὡς ὁ διαφανὴς συγγραφεύς των.

Ἐθαυμάσαμεν κυρίως τὴν πλοκήν του, εἰς ἣν οἱ Ἕλληνες τόσον ὀλίγον ἐπιτυγχάνομεν.

Εὐτυχῶς ἔτυχε καὶ ἑρμηνείαν καλλίστης. τῆς δεσποινίδος Πηνελόπης Βονασέρας, καὶ τοῦ κ. Λαζαρίδου ἀριστευσάντων. Ἐφ' ᾧ κ' ἐζητήσαμεν τὴν ἄδειαν τοῦ συγγραφέως, πρωθύμως παραχωρηθεῖσαν ἡμῖν, ἵνα δημοσιεύσωμεν τοὺς *Φωνογράφους* εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Περιμένετε λοιπὸν νὰ σᾶς φωνογραφήσωμεν εἰς φωνογράφον.